

– Moram brzo s Detom u Frankfurt – odgovori djevojčica – ali ću prvo još malo k baki, ona me zacijelo čeka.

– Ne, o tome nema ni govora, a već je i prekasno – dobaci hitro Deta, čvrsto stežući ručicu koja se otimala. – Ići ćeš baki kada se opet vratiš kući, a sada požurimo.

Govoreći to, Deta je vukla Heidi sve dalje i dalje, ne ispuštajući je, jer se bojala da se mala opet ne usprotivi.

Petar otrči kući i ljutito tresnu naramkom o stol.

– Što se dogodilo? – viknu baka sva prestrašena.

– Što ti je, Petrice? Što te toliko naljutilo?

– Odvela je Heidi – uzbuđeno pojasni Petar.

– Tko? Kamo? – upita baka još više u strahu. Kada je shvatila što se dogodilo, otvorila je prozor i počela glasno vikati: – Deta, ne odvođi nam dijete!

Heidi začu bakin glas i reče: – Baka me zove! Hoću k njoj!

Ali Deta se nije obazirala na Heidine želje već joj obeća da će iz Frankfurta baki moći donijeti nešto lijepo. Nešto što će je obradovati. Ta mogućnost djevojčicu je malo utješila i ona napokon bez protivljenja pođe s Detom.

– A što mogu donijeti baki? – pitala je nakon nekog vremena.

– Fine meke žemlje – reče Deta. – To bi baku sigurno razveselilo jer ona više ne može jesti onaj tvrdi crni kruh.

– Da, ona svoj kruh uvijek daje Petru – potvrdi Heidi. – Požurimo, Deta, da još danas stignemo u Frankfurt, pa da se brzo vratim s mekim žemljama.

Od toga je dana djed s planine, kada bi sišao u Selce, bio natmureniji nego ranije. Nikoga više nije pozdravljao. Kada bi ga vidjeli kako prolazi, ljudi su se okretali za njim, slažući se kako je prava sreća za malenu Heidi što je otišla od tako groznog starca.

